

NICOLAI GEORGESCU
(1946-1995). Pictură.
Expoziție comemorativă
organizată de
Uniunea Artiștilor Plastici
din România,
sala "Apollo", București,
19-30 aprilie 1996.

NOSTALGIE LA O TORȚĂ

Eram un înfiorat cor al așteptării, noi, cei 30 de elevi din a VIII-a B, urmărind răsturnarea, crâncen de înceată, a paginilor de catalog. Cei trei de pe pagina întâi erau primii care râsufiau ușurați. Urmau pagina a doua, a treia... Aici îmi reveneau respirația mie, cu trei pagini înaintea de Nicolai Florin Georgescu, venit tocmai de la Tulcea, cu cămașa lui cadrilată și părul tuns scurt, să ni se alătore în primul an al Școlii Medii de Arte Plastice din București. Țin minte că mă irita cu serenitatea lui, distonanță în clasa aceea pusă pe jar, unde mai toți eram "fețe palide" în cel mai propriu sens al cuvântului.

Adevărul e că nici n-avea de ce să trăiască cine știe ce emoții: răspundea totdeauna a din pușcă la întrebările profesorilor, adesea cu detalii ce ni se păreau luxuriante: "provincialul" ne cam trimisese la umbră... Umiliința trecea în pizmă când era pus "să se joace" pe planșă sau pe pânză - în atelier, în fața modelelor de natură moartă sau statică, ca și în natura-natură din taberele estivale de creație.

Altminteri, "băiat de gașcă". Povestea tot felul de lucruri năstrușnice: bunăoară, cum primise el un pachet de la tatăl lui, preotul Georgescu, și cât se bucurase văzând ce greu era. Acasă îl desfăcuse și extrăsese din el un borcan de icre și... două cărămizi, "balastul" pe care părinții fuseseră constrânși să-l adauge pentru a încropi un pachet admis la par avion. Petreceam nu puține ceasuri împreună în mansarda în care se instalase, la capătul unei scări în spirală pe Spiru Haret nr. 2, la doi pași de strada Nuferilor, unde era școala, proximitate de care se plângea, căci îl frustra de scuza tramvalului când (destul de des) întârzia la ore. Dar și când venea la timp, era singurul de la care se putea afla pe unde sunt toți ceilalți, cu mic cu mare, în cele 15 trimestre - 15 toamne, 15 ierni, 15 primăveri. Îmi mai aduc aminte că și în '76, la întâlnirea ținută după zece ani de la absolvire, tot Nicolai Florin a fost cel care ne-a spus pe unde împrăștiase vântul "micuța noastră clasă".

Avea și vocație de pedagog: sunt mulți cei care datorează tocmai

lui intrarea la Institutul de Arte Plastice, pe care l-am urm împreună, întâlnindu-ne doar cursurile comune de Istoria Art căci eram în secții diferite. Și, fireș pe la expoziții. Îmi stăruie și acum minte, ca o fereastră de lumir prima pe care a deschis-o el galeria Galateea de pe Cal Victoriei, zisă "Submarinul galbei".

În cele din urmă, vârtejul exilului a supt și pe Nicolai Flo Georgescu: la începutul anului 19 l-am întâlnit la München, iar apoi atelierul lui de la Paris, unde pi vorbind și vorbea pictând. extraordinara lui știință a culorilor compoziției, își câștigase repe mulți admiratori fideli, unii cu dare mână. Bunăoară statul franc, care, după contribuția lui de fond descoperirea și restaurarea imen fresce medievale de la Chambe astăzi celebră, i-a acordat ill cetățenia.

Nu mi-a venit să cred când auzit că ne-a părăsit înainte d împlini 50 de ani. Îl știam debord de forță. A trăit ca o toi străluminând împrejur.

SERGIU DINCULES